

Arrest

nr. 323 779 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Jan Van Rijswijcklaan 281
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 18 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten: (...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18/10/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 18/09/2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel 5 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

De veroordeling is definitief. Betrokkene diende verzet op 27/09/2024.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen. (PV AN.60.LB.065184/2022 van de politiezone van PZ Antwerpen.)

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 03/10/2024 gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie werd uitgelegd. Daarna werd zelfstandig het formulier hoorrecht ingevuld.

Betrokkene verklaarde sinds 2004 in België te verblijven. Hij is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat deze bij zijn familie ligt maar dat hij deze documenten niet kan en niet wilt bezorgen. Hij is naar België gekomen voor zijn toekomst en omdat zijn hele familie in België woont. Hij heeft namelijk 2 broers 'S., H. (...)' en 'S., F. (...)' en een zus 'S., R. (...)' in België hebben wonen. Verder stelde hij geen minderjarige kinderen te hebben. Wel vermeldde hij nog een vriendin te hebben die in België woont. Mevrouw zou 'S. (...)' heten. Hij weet niet wat haar achternaam en of geboortedatum is. Hij weet enkel dat ze in A. (...) woont, maar kan geen adres voorleggen. Hij krijgt enkel bezoek van zijn zus S., R. (...).

Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieverbanden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, zijn zus en broers . Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw zus wordt dan ook niet aangenomen.

Bovendien het feit dat de zus en broers van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene woont niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde nog gewerkt te hebben in België als slager en schilder maar voornamelijk veel in het zwart.

Verder verklaarde hij medische problemen te hebben namelijk een maagoperatie ondergaan en een liesbreuk, maar deze zouden hem niet belemmeren om te reizen, volgens hem. Hij heeft nog nooit ergens

asielaanvraag ingediend. Hij bewijst zijn verklaringen ook echter niet met bewijzen of medische attesten waardoor hij niet zou kunnen reizen of terugkeren naar zijn herkomstland.

Tot slot verklaarde hij absoluut niet willen terugkeren naar Marokko. Hij heeft niets in Marokko en verblijft reeds meer dan 20 jaar in België en als zijn familie woont in België. Hij verklaart nog liever te sterven in België dan terug te keren. Hij heeft geen elementen aangebracht waarom hij niet kan terugkeren noch een staving stuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Hij bracht een zeer groot deel van zijn tijd in België door in één of andere vorm van detentie door. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsnormen en -beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"In casu is de bestreden beslissing van 18.10.2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd (...)

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

1.

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel.

Op 18.10.2024 werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bijlage 13septies) afgeleverd.

Ten gevolge van de bijlage 13septies wordt aan verzoeker een inreisverbod (hierna: bijlage 13 sexies) afgeleverd.

In het geval verweerder zou verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid - quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent het een en ander op te merken.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11,§1, vierde lid dat het volgende bepaalt : (...)

Er werd verzoeker een termijn van 8 jaar opgelegd.

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Ho van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

Dit wordt bovendien duidelijk gesteld in arrest nr. 191383 van 4 september 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning):

"Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving."

De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 74/11 Vw.

In het geval verweerder zou willen verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid Vw.- quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent ook nog het volgende op te merken. Artikel 74/11, §1, vierde lid Vw. is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Het arrest nr. 191 383 van 4 september 2017 stelt hierover het volgende (eigen onderlijning):

Begin : Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. " Uit zowel de nationale wetbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 8 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie og. HvJ 10 februgri 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015. C-554/13. Zh. en O en HvJ 15 februari 2016 C601/15 J.N. (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburaermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt46).

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbijgaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel." Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemt het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden." Hierop concludeert de verwerende partij dat: "Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren".

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris

moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling voor het niet verzekeren van een motorvoertuig ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Einde arrest.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder verwijst enkel naar een veroordeling, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd. De vermelding dat er sprake is van een terugkerende aard van misdadig gedrag' is een vage en lukrake bewering die niet bijdraagt aan de motivering van bestreden beslissing.

Het inreisverbod voor het gehele Schengengebied heeft een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven met zijn gehele familie die de Belgische nationaliteit hebben, de duurzame relatie van verzoeker alsmede met het feit dat al zijn sociale en zijn familiale belangen in België situeren.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, de

In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar veroordelingen van verzoeker.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

De afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek is een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een veroordeling heeft opgelopen.

Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom de feiten thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van vroegere veroordeling kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij.

Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overweging van verweerster een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde, maar kan niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

De concrete duur van het in casu aan verzoeker opgelegde inreisverbod, met name 8 jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd.

In de laatste alinea wordt enkel vermeld dat verzoeker de openbare orde ernstig zou verstoren.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 8 jaar toe te kennen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Verwerende partij heeft geen afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Zij heeft het zelfs niet getracht.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 8 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Ook in huidige bestreden beslissing heeft verweerster geen voldoende afweging gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM gelet op het gegeven dat verzoeker een duurzame band heeft met zijn familie.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

"Artikel 8 EVRM: (...)".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden dat er broer en zus bij betrokken is waarmee verzoeker een feitelijke gezinscel uitmaakt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het is, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest, het rechtzekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarna de motieven hiervoor uiteengezet worden. De duur van acht jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Daarnaast geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt zij dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij, betreffende de concrete duur van acht jaar van het inreisverbod, stelt dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, dat de concrete duur van het *in casu* aan haar opgelegde inreisverbod, met name acht jaar, op geen enkele wijze wordt gemotiveerd, dat enkel wordt vermeld dat zij de openbare orde zeer ernstig zou verstoren en dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om haar een inreisverbod van acht jaar toe te kennen. De Raad wijst erop dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van acht jaar op te leggen en dit aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval. Er wordt in de bestreden beslissing in het kader van de openbare orde niet enkel gesteld dat zij de openbare orde ernstig zou verstoren, doch concreet gemotiveerd en dit als volgt “*Op 18/09/2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel 5 jaar door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De veroordeling is definitief. Betrokkene diende verzet op 27/09/2024. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen. (PV AN.60.LB.065184/2022 van de politiezone van PZ Antwerpen.) Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*” Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke

omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij twee broers en een zus in België heeft wonen, dat zij stelde geen minderjarige kinderen te hebben, dat zij wel vermeldde nog een vriendin te hebben die in België woont en mevrouw S. zou heten, dat zij niet weet wat haar achternaam of geboortedatum is, dat zij enkel weet dat ze in A. woont maar geen adres kan voorleggen, dat zij enkel bezoek krijgt van haar zus S., R., dat er *in casu* geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij, haar zus en broers, dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zus dan ook niet wordt aangenomen, dat bovendien het feit dat haar zus en broers in België verblijven niet kan worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, eerste lid van het EVRM aangezien zij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, dat de verzoekende partij niet officieel samenwoont met haar partner en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert, dat daarnaast zowel de verzoekende partij als haar partner wist dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op haar illegale verblijfssituatie in België, dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, zij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat dergelijke partnerrelatie bijgevolg niet gelijk te stellen is aan een huwelijk en er dus geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij bovendien inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, dat de verzoekende partij verklaarde nog gewerkt te hebben in België als slager en schilder maar voornamelijk veel in het zwart, dat zij verder verklaarde medische problemen te hebben namelijk een maagoperatie (te hebben) ondergaan en een liesbreuk, maar dat deze haar volgens haar niet zouden belemmeren om te reizen, dat zij nog nooit ergens een asielaanvraag heeft ingediend, dat zij haar verklaringen ook niet bewijst met bewijzen of medische attesten waardoor zij niet zou kunnen reizen of terugkeren naar haar herkomstland, dat zij verklaarde absoluut niet te willen terugkeren naar Marokko, dat zij niets heeft in Marokko en reeds meer dan 20 jaar in België verblijft en al haar familie in België woont, dat zij verklaart nog liever te sterven in België dan terug te keren, dat zij geen elementen heeft aangebracht waarom zij niet kan terugkeren noch een stavingstuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden (aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM), dat uit niets blijkt dat de banden die zij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, dat zij een zeer groot deel van haar tijd in België doorbracht in één of andere vorm van detentie, dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden zij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, merkt de Raad op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.7. blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was de 'omstandigheden' toe te lichten. Zij toont niet aan de motivering over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde *in casu* niet volstaat.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de kwestieuze alinea, die "*een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde*", door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig werd gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en aldus niet dienend is ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod, dat de concrete duur van het opgelegde inreisverbod hierdoor op geen enkele wijze wordt gemotiveerd, merkt de Raad op dat effectief kan worden vastgesteld dat een gedeelte van de motieven van het bevel vermeld in punt 1.1. overeenstemt met een gedeelte van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod in de thans voorliggende situatie nog niet maakt dat deze motivering wat (het opleggen van het inreisverbod en) de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

2.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. *De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.*” Uit

zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden – uitdrukkelijk gewezen op de toepassing van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod.

Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in

deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" kan vallen als onder het begrip "dwingende redenen van openbare veiligheid" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

2.7. *In casu* wijst de verwerende partij er in het bestreden inreisverbod op dat de verzoekende partij op 18 september 2024 een veroordeling door de correctionele rechtbank heeft opgelopen van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel (5 jaar) voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, dat zij op heterdaad werd betrapt voor verkoop van verdovende middelen, dat door de verzoekende partij, uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin, aldus volledig wordt voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker, dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde, dat dergelijke misdrijven namelijk zorgen voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijk andere misdrijven gaat plegen, dat zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid hierdoor voortdurend in gevaar gebracht worden, dat de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering tevens een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid. Concluderend wordt gesteld dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij meent dan ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard moet gaan met een inreisverbod van acht jaar omdat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij op geen enkel moment stelt dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat zij nergens uitdrukkelijk vermeldt dat dit het geval is en dat er enkel wordt vermeld dat zij de openbare orde zou kunnen schaden. Met het betoog dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet duidelijk is en dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod van vijf jaar kan worden opgelegd, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing steeds verwijst naar de notie 'openbare orde', dat de verwerende partij op geen enkel moment aantoonst dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat de wetgever het begrip 'ernstige bedreiging' niet willekeurig heeft ingevoerd en dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat het *in casu* willekeurig, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van voornoemde vaststellingen in het bestreden inreisverbod te besluiten dat de

verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt, mede gelet op het voorgaande en op wat volgt, niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende aantoont dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 191 383 van de Raad van 4 september 2017, moet erop gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het oordeel dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de grondslag is voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en dat daarnaast onder meer op grond van het feit dat – gelet op de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd – kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en op grond van het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, in het licht van het handhaven van de openbare orde, een duur van acht jaar voor dit inreisverbod proportioneel wordt geacht.

Zowel in het kader van het toepassing maken van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als in het licht van het bepalen van de duur van het inreisverbod op acht jaar, voert de verzoekende partij kritiek op de openbare orde-overwegingen.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat zelfs indien zij in het verleden veroordeeld zou zijn geweest, de verwerende partij nog dient te motiveren waarom de feiten (lees: zij) thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Waar de verzoekende partij stelt dat er op geen enkel moment effectief wordt aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, kan zij echter niet worden gevolgd. Uit het bestreden inreisverbod blijkt immers duidelijk waarom uit het gedrag van de verzoekende partij een actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Immers wordt gewezen op de veroordeling van de verzoekende partij op 18 september 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen van vijftien maanden waarvan tien maanden met uitstel (vijf jaar) wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor verkoop van verdovende middelen (waarbij uit het PV van de PZ Antwerpen waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing blijkt dat het gaat om feiten daterend uit 2022), alsook op de ernst en de maatschappelijke impact van dergelijke feiten waarbij wordt benadrukt dat door de verzoekende partij, uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin, volledig wordt voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker, dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde, dat dergelijke misdrijven namelijk zorgen voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijk andere misdrijven gaat plegen, dat zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid hierdoor voortdurend in gevaar gebracht worden, dat de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering tevens een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voornoemde motieven wel degelijk dat de verwerende partij daadwerkelijk rekening houdt met het gedrag van de verzoekende partij, de aard en de ernst van de feiten en het actuele gevaar. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het beoordelen of zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, bepaalde relevante elementen in dit verband ten onrechte niet in overweging heeft genomen. De verzoekende partij stelt voorts dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met de “*duur*” en de “*rechtmatigheid*” van de door haar gepleegde feiten en haar “*economische situatie*” maar laat na deze elementen concreet toe te lichten, zodat zij ook met dit betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het beoordelen of de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij enkel verwijst naar een veroordeling, dat er enkel wordt vermeld dat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat zij een veroordeling heeft opgelopen. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij niet tot een gevaar voor de openbare orde heeft besloten op grond van het enkele feit dat de verzoekende partij correctioneel veroordeeld werd, doch ook rekening heeft gehouden met de aard van de strafbare feiten, met name inbreuken op wetgeving inzake drugs, de stafmaat, met name 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel alsook met de ernst en de maatschappelijke impact van druggerelateerde

feiten. Het betoog van de verzoekende partij dat een verwijzing naar een veroordeling onvoldoende is in het licht van de rechtspraak die zij in haar verzoekschrift aanvoert en dat de vaststelling van een vroegere veroordeling er niet toe kan leiden dat het gevaar voor de openbare orde in haar hoofde afdoende door de verwerende partij is gemotiveerd, is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij voor het overige verwijst naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd, maar laat concreet na toe te lichten welke motieven het betreft. Zij toont met haar betoog niet aan dat het geheel van de motieven, zoals hierboven uiteengezet, de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, niet kan schragen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de vermelding dat er sprake is van een terugkerende aard van misdadig gedrag, een vage en lukrake bewering is die niet bijdraagt aan de motivering van de bestreden beslissing, kan de Raad slechts vaststellen dat hij voornoemde vermelding geenszins in de motieven van de bestreden beslissing kan lezen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de overweging van de verwerende partij een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde, maar niet in verband gebracht kan worden met de duur van het inreisverbod, dat de concrete duur van het inreisverbod, met name acht jaar, door de afweging ten aanzien van de openbare orde, op geen enkele wijze wordt gemotiveerd, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat onder meer op grond van het feit dat – gelet op de ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd – kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en op grond van het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, in het licht van het handhaven van de openbare orde, een duur van acht jaar voor dit inreisverbod proportioneel wordt geacht. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de duur van acht jaar (eveneens, naast het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar omwille van openbare orde-overwegingen,) onder meer gebaseerd is op openbare orde-overwegingen. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog aanvoert dat afwegingen inzake openbare orde geen overwegingen zouden kunnen vormen bij het bepalen van een concrete duur van het inreisverbod, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Het komt de Raad geenszins foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor om bij het bepalen van een concrete duur voor een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, overwegingen van openbare orde, zoals onder meer de specifieke aard en ernst van de feiten, de concrete strafmaat en de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten, mee in de afweging op te nemen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze wijst op “*de verstrekken gevolgen van een inreisverbod*” om haar betoog dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld te ondersteunen en stelt dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt, dat indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, dit allemaal belemmerd zou kunnen worden door het inreisverbod van acht jaar dat door de verwerende partij wordt opgelegd, dat het inreisverbod voor het gehele Schengengebied een grote impact heeft op haar toekomstig leven, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere hypothese dat zij in één van de landen van de Schengenzone in de mogelijkheid zou zijn om een verblijf te kunnen bekomen, zonder dit concreet toe te lichten of enigszins te onderbouwen. Door het aanvoeren van een louter hypothetische situatie en verder op algemene wijze te stellen dat het inreisverbod een grote impact heeft op haar toekomstig leven, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om haar een inreisverbod op te leggen voor de duur van acht jaar.

2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op

de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.9. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.10. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven met haar gehele familie die de Belgische nationaliteit heeft, haar duurzame relatie, alsmede met het feit dat al haar sociale en familiale belangen zich in België situeren, maar gaat eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd op 03/10/2024 gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie werd uitgelegd. Daarna werd zelfstandig het formulier hoorrecht ingevuld.

Betrokkene verklaarde sinds 2004 in België te verblijven. Hij is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat deze bij zijn familie ligt maar dat hij deze documenten niet kan en niet wilt bezorgen. Hij is naar België gekomen voor zijn toekomst en omdat zijn hele familie in België woont. Hij heeft namelijk 2 broers ‘S., H. (...)’ en ‘S., F. (...)’ en een zus ‘S., R. (...)’ in België hebben wonen. Verder stelde hij geen minderjarige kinderen te hebben. Wel vermeldde hij nog een vriendin te hebben die in België woont. Mevrouw zou ‘S. (...)’ heten. Hij weet niet wat haar achternaam en of geboortedatum is. Hij weet enkel dat ze in A. (...) woont, maar kan geen adres voorleggen. Hij krijgt enkel bezoek van zijn zus S., R. (...).

Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”(vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieverbanden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, zijn zus en broers . Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw zus wordt dan ook niet aangenomen.

Bovendien het feit dat de zus en broers van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene woont niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd

verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde nog gewerkt te hebben in België als slager en schilder maar voornamelijk veel in het zwart.

Verder verklaarde hij medische problemen te hebben namelijk een maagoperatie ondergaan en een liesbreuk, maar deze zouden hem niet belemmeren om te reizen, volgens hem. Hij heeft nog nooit ergens asielaanvraag ingediend. Hij bewijst zijn verklaringen ook echter niet met bewijzen of medische attesten waardoor hij niet zou kunnen reizen of terugkeren naar zijn herkomstland.

Tot slot verklaarde hij absoluut niet willen terugkeren naar Marokko. Hij heeft niets in Marokko en verblijft reeds meer dan 20 jaar in België en als zijn familie woont in België. Hij verklaart nog liever te sterven in België dan terug te keren. Hij heeft geen elementen aangebracht waarom hij niet kan terugkeren noch een staving stuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Hij bracht een zeer groot deel van zijn tijd in België door in één of andere vorm van detentie door. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving."

De verzoekende partij laat, mede gelet op wat volgt, na concreet toe te lichten met welke elementen betreffende haar gezinsleven met haar gehele familie die de Belgische nationaliteit heeft, haar duurzame relatie en haar sociale en familiale belangen die zich in België situeren de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de verwerende partij geen afweging en toetsing gedaan heeft aan artikel 8 van het EVRM, dat zij het zelfs niet getracht heeft. De verzoekende partij toont niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij stelt dat er een broer en zus bij betrokken zijn waarmee zij een feitelijke gezinscel uitmaakt, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was om bij de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met deze vermeende feitelijke gezinscel. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat er *in casu* geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij, haar zus en broers. De verzoekende partij wijst op een duurzame band met haar familie, maar toont met dit betoog niet aan dat zij afhankelijk is van haar broers en zus in België. In zoverre zij doelt op haar relatie met haar partner, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de band tussen de verzoekende partij en haar (vermeende) partner in de bestreden beslissing in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet weet wat de achternaam of geboortedatum van haar partner is, dat zij ook enkel weet dat zij in Antwerpen woont, doch geen adres kan voorleggen, dat zij niet officieel samenwonen en aldus geen gemeenschappelijke huishouding voeren, dat een dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen is met een huwelijk en er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de verwerende partij alsnog een afweging gemaakt omtrent deze voorgehouden partnerrelatie en gemotiveerd dat zowel de verzoekende partij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst.

De verzoekende partij toont niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Evenmin maakt de verzoekende partij met voorgaand betoog concreet aannemelijk dat de verwerende partij *"geen voldoende afweging (heeft) gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM"*.

2.11. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen weigering van voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake is van een inmenging en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, eerste lid van het EVRM in zover zij bij wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving, is dan ook niet dienstig.

2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

2.13. De verzoekende partij betoogt dat er geen rechtvaardig evenwicht is tussen het algemeen belang en het belang van het individu, maar toont hiermee geenszins aan dat de concrete motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.14. Met het betoog dat de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek een schending is van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, levert de verzoekende partij kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2024, dat geenszins het voorwerp uitmaakt van dit beroep. Nu de verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen voornoemd bevel, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot het bevel met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Het enig middel is onontvankelijk in de mate de schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

2.15. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing maar "*schems*" gemotiveerd is en dat de weerhouden motivering niet afdoende is.

2.16. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER